

Arrest

**nr. 177 900 van 18 november 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 22 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot R.M.N. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 177 898 van 18 november 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 83.705 van 26 juni 2012 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde problemen in Herat en hij geen risico liep op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Zijn tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 162.517 van 22 februari 2016 omdat niet langer geloof kon worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker het volgend nieuw document neer: een attest van de ambassade van de Islamitische Republiek Iran in Brussel. Daarnaast legt hij documenten neer die hij reeds tijdens zijn tweede asielprocedure heeft voorgelegd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek

(op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker aanhaalt dat de documenten die hij voorlegt, heeft verkregen van de Iraanse ambassade in België, merkt de Raad op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, wat in casu niet het geval is. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat: "Bovendien blijkt nergens uit deze attesten op basis van welke vaststellingen de Iraanse ambassade bepaald heeft dat jullie Afghaanse staatsburgers zouden zijn en de vluchtelingenstatus zouden gekregen hebben. De Iraanse ambassade is tevens niet bevoegd om te bepalen wat jullie nationaliteit is."

Stuk 2 doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen uit de bestreden beslissing.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij als nieuwe elementen documenten heeft voorgelegd afkomstig van de Iraanse ambassade van Brussel en dat zij tevens documenten voorlegt waaruit blijkt dat ook familieleden in Iran als Afghaanse vluchteling zijn erkend. Verzoekende partij wijst er op dat deze documenten afgegeven werden door de Iraanse ambassade en dat het Commissariaat-generaal geen onderzoek voert naar de authenticiteit van deze documenten. Verzoekende partij vervolgt dat niet zomaar kan gesteld worden dat documenten van de Iraanse ambassade niet in aanmerking kunnen worden genomen zonder onderzoek, zoals dat bijvoorbeeld is gebeurd met documenten afkomstig van de Somalische ambassade. Op de vraag op basis van welke documenten de Iraanse ambassade bevestigd heeft dat verzoekende partij de Afghaanse nationaliteit

heeft en vluchteling was in Iran, legt verzoekende partij drie documenten neer. Op de vraag of dit dezelfde documenten zijn die verzoekende partij in de vorige procedure heeft ingediend ter ondersteuning van haar identiteit, afkomst en status in Iran, antwoordt verzoekende partij dat aan deze voorgelegde documenten niet kan getwijfeld worden nu de Iraanse ambassade op basis van deze documenten het attest heeft opgemaakt en dus deze documenten heeft geverifieerd. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM wijst verzoekende partij erop dat het Hof reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat voorgelegde documenten dienen onderzocht te worden indien documenten ter ondersteuning van een relaas worden voorgelegd, het relaas niet zomaar als ongeloofwaardig kan worden beschouwd louter op basis van het relaas, en de asielinstantie elke twijfel dient weg te nemen. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat haar asielaanvraag niet aan een rigoureuus onderzoek werd onderworpen. Tot slot wijst verzoekende partij er op dat de nieuwe documenten die betrekking hebben op de broer en de zus in Iran niet eens werden onderzocht.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 16 augustus 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar Afghaanse nationaliteit en de bewijskracht van de door haar neergelegde documenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

De Raad benadrukt dat de vorige asielaanvraag van verzoekende partij geweigerd werd bij 's Raads arrest nr. 162.517 van 22 februari 2016 omdat niet langer geloof kon worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit. Zo werd vastgesteld dat (i) het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij en haar echtgenote hun beweerde moedertaal Dari niet machtig zijn en ze evenmin in staat waren het onderscheid tussen Dari en Farsi te maken terwijl ze twintig jaar in Herat gewoond hebben, (ii) zowel verzoekende partij als haar echtgenote een beperkte kennis hebben van de politieke situatie in Afghanistan toen ze daar volgens hun verklaringen zouden zijn vertrokken, (iii) ze doorheen hun gehoren geen coherente verklaringen aflegden over de precieze reden waarom ze Afghanistan verlieten, (iv) ze over hun levensomstandigheden als Afghaanse vluchtelingen in Iran ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegden, en (v) verzoekende partij niet in staat bleek overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot haar verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling.

Het attest afkomstig van de Iraanse ambassade in Brussel vermag niet aan het gezag van gewijsde van voormeld arrest te tornen. De Raad stelt vooreerst vast dat de drie documenten die verzoekende partij ter terechtzitting neerlegt en waarvan zij aangeeft dat het attest afkomstig van de Iraanse ambassade van Brussel op basis van deze documenten werd opgemaakt, de Iraanse nationaliteitskaart van verzoekende partij en de Iraanse vluchtelingenkaarten van verzoekende partij en haar echtgenote betreft. De Iraanse nationaliteitskaart van verzoekende partij en de Iraanse vluchtelingenkaarten van verzoekende partij en haar echtgenote werden reeds voorgelegd door verzoekende partij en zijn tevens beoordeeld door de commissaris-generaal en de Raad in het kader van haar tweede asielaanvraag. Zo heeft de commissaris-generaal, bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 162.517 van 22 februari 2016, met betrekking tot voornoemde documenten als volgt gemotiveerd: "Bovendien blijkt u niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. U legde als ondersteuning van uw beweringen hierover na uw tweede gehoor via uw advocaat verschillende kopieën van registratiekaarten van u en uw echtgenote voor. In verband met deze stukken wordt opgemerkt dat de geboortedata van u en uw echtgenote die op er in worden vermeld, niet overeen stemmen met jullie verklaringen in het kader van jullie asielaanvragen. Voor de Belgische asielinstanties beweerde u immers op 1 januari 1956 te zijn geboren (Verklaring meervoudige aanvraag, dd. 15/10/2014, punt 4) terwijl uw Iraans registratiebewijs 23 juli 1958 als geboortedatum vermeldt. Het Iraans verblijfsdocument van uw echtgenote stelt dan weer dat zij op 5 mei 1959 werd geboren terwijl ze haar geboorte naar aanleiding van haar asielaanvraag op 1 januari 1958 situeerde (Verklaring meervoudige aanvraag, 10/18918, dd. 15/10/2014, punt 4). Wat deze documenten betreft moet bovendien worden opgemerkt dat het vreemd is dat uw advocaat beweert dat uw zoon die in België is over de originelen van deze scans zou beschikken (mail meester Benoit Dhondt, dd. 23 januari 2015) en dat uw zoon naar aanleiding van het gehoor in het kader van een mogelijke intrekking van zijn vluchtelingestatuuat drie dergelijke originele documenten voorlegt. U gaf namelijk tijdens uw interview te kennen dat al uw Afghaanse en Iraanse documenten door de Iraanse overheid werden geconfisqueerd (zie gehoorverslag CGVS dd. 08.01.2015, p. 12). Ook uw echtgenote verklaarde tijdens haar laatste interview dat u alle documenten waarover u beschikte, reeds had voorgelegd en dat de rest jullie werd afgenomen (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, dd. 08.01.2015, p. 9). Het feit dat u via uw zoon alsnog over originele verblijfsdocumenten zou kunnen beschikken, is dan ook hoogst opmerkelijk. Er

kan daarenboven ook redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien u werkelijk door de Iraanse overheid werd gearresteerd, gestraft en gedeporteerd omwille van het bezit van frauduleuze documenten, zij inderdaad al uw verblijfs- en identiteitsdocumenten in beslag zouden hebben genomen en deze niet later terug bezorgen. Met betrekking tot de documenten die uw zoon naar aanleiding van zijn gehoor van 13 mei 2015 voorlegde, moeten verder een aantal opmerkingen worden gemaakt die de bewijswaarde ervan totaal ondermijnen. Zo blijkt uw Iraanse identiteitskaart ter hoogte van de foto die erop figureert overduidelijk met een mes bewerkt. Ter hoogte van deze foto blijkt bovendien de plastificatie van de kaart afwezig. Een deel van de plastificatie hangt zelfs los in de linkerbovenhoek van de foto. Het heeft er dan ook alle schijn van dat de foto die oorspronkelijk op de kaart stond, werd verwijderd en vervangen door een foto van u. De identiteitskaart is dan ook niet van aard aan te tonen dat u als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoon, integendeel. Geconfronteerd met de opmerkelijke staat van uw Iraanse identiteitsbewijs bracht uw zoon geen verklaring aan. Hij beperkte zich tot de stelling dat het CGVS het stuk maar naar Iran moet sturen en dat het mogelijks een fout betreft (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). Het bewijs van uw (h)erkenningaanvraag van uw vader (Iraanse identiteitskaart voor Afghaanse vluchtelingen) blijkt op zijn beurt te zijn opengescheurd en met een schaar of mes te zijn bewerkt. Er blijkt in de rechterbovenhoek bovendien een stuk tekst te zijn toegevoegd met plakband. Hoewel eventueel nog kan worden aangenomen dat de kaart is opengescheurd door het verloop van de tijd en als gevolg van slijtage (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5), kan dit niet worden aangenomen voor de knipof snijsporen. Ook de verklaring van uw zoon voor het extra stuk tekst dat bovenop de kaart werd aangebracht houdt geen steek. Volgens zijn verklaring zou dit zijn gebeurd om mensen te controleren en om onmiddellijk te kunnen zien waar ze vandaan komen (CGVS zoon, 13/05/2015, p.5). De eenvoud waarmee dit kan worden verwijderd –het is vastgemaakt met eenvoudige plakband- ondergraaft echter elke mogelijke controlefunctie die eraan verbonden zou kunnen zijn. Zijn verklaring hieromtrent is dan ook niet aannemelijk. Bovendien moet ook in verband met de Iraanse identiteitskaarten voor Afghaanse vluchtelingen worden opgemerkt dat de geboortedata die er op staan vermeld, 23.07.1958 en 05.05.1959, niet stroken met de informatie die u zelf aan de Belgische asielinstanties hebt verstrekt (cf. supra).” De Raad wijst in dit verband ook nog op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen (antwoorddocument, IR2013-00w, bekomen valse documenten).

In de mate verzoekende partij stelt dat de Iraanse autoriteiten/ambassade vastgesteld heeft dat de documenten die zij heeft voorgelegd authentiek zijn, kan de Raad slechts vaststellen dat uit het document van de Iraanse ambassade niet blijkt welke documenten verzoekende partij heeft voorgelegd en evenmin blijkt dat de Iraanse ambassade de documenten die zij in aanmerking heeft genomen om een attest te schrijven heeft geverifieerd op het authentiek karakter. Zo verzoekende partij op de uitdrukkelijke vraag ter terechtzitting stelt dat zij de Iraanse nationaliteitskaart van verzoekende partij en de Iraanse vluchtelingenkaarten van verzoekende partij en haar echtgenote heeft getoond, en deze ter terechtzitting neerlegt, stelt de Raad vast dat dit dezelfde documenten zijn die door verzoekende partij werden aangebracht naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag. De Raad wijst in dit verband naar het arrest nr. 162.517 van 22 februari 2016, waar de documenten uitgebreid werd onderzocht en besproken.

Aangezien verzoekende partij aldus niet over een bewijswaardig stuk beschikt om haar identiteit en nationaliteit (ook) ten opzichte van de Iraanse ambassade aan te tonen, en mede in aanmerking genomen dat de stukken niet werden geverifieerd, moet er besloten worden dat het attest van de Iraanse ambassade in Brussel, waarin vermeld staat dat verzoekende partij en haar echtgenote de Afghaanse nationaliteit hebben en in Iran als Afghaanse vluchtelingen werden erkend, als een niet-bewijswaardig stuk komt te vervallen. Het zelfde dient vastgesteld te worden met betrekking tot het document van de Afghaanse ambassade. Er wordt geen enkele aanwijzing gegeven op grond waarvan dit document van nationaliteit werd opgesteld, noch kan worden vastgesteld dat indien er documenten werden voorgelegde, deze dan ook werden geverifieerd.

Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 162.517 van 22 februari 2016. Zo werd in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag geoordeeld dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij en haar echtgenote hun beweerdte moedertaal Dari niet machtig zijn en ze evenmin in staat waren het onderscheid tussen Dari en Farsi te maken terwijl ze twintig jaar in Herat gewoond hebben, dat zowel verzoekende partij als haar echtgenote een beperkte kennis hebben van de politieke situatie in Afghanistan toen ze daar volgens hun verklaringen zouden zijn vertrokken, dat ze doorheen hun

gehoren geen coherente verklaringen aflegden over de precieze reden waarom ze Afghanistan verlieten en dat ze over hun levensomstandigheden als Afghaanse vluchtelingen in Iran ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen aflegden. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij tevens nieuwe documenten heeft voorgelegd die betrekking hebben op haar broer en zus in Iran, doch dat deze niet werden onderzocht, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij voornoemde documenten heeft bijgebracht. Ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekende partij hiervan geen enkel gewag. Zij verklaarde enkel twee documenten bij te hebben van Afghaanse (reeds bijgebracht en beoordeeld in het kader van haar tweede asielaanvraag, n.v.d.r.) en Iraanse ambassades (verklaring meervoudige aanvraag d.d. 21 april 2016, 15 en 17). Het kan de commissaris-generaal dan ook niet ten kwade worden geïdentificeerd hier geen rekening mee te hebben gehouden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS